

ของตน ณ รอแยล อะคาเดมี และการได้เป็นสมาชิกสภานี้เป็นความใฝ่ฝันของศิลปินอังกฤษ สภานี้มีอิทธิพลและมีบทบาทสำคัญต่อวงการศิลปะอังกฤษเช่นเดียวกับชาลงของฝรั่งเศส

กลุ่ม 20 (Les Vingt อ่านว่า เลแวงต์)

คือจิตรกร 20 คน ผู้รวมกลุ่มกันจัดงานนิทรรศการขึ้นในกรุงบรัสเซลส์ เริ่มใน ค.ศ. 1884 เปิดโอกาสให้ศิลปินที่ไม่ใช่ชาวเบลเยียมส่งงานมาแสดงด้วย และมีบทบาทช่วยศิลปินฝรั่งเศสทั้งหมดโอกาสหลายคนให้ได้มีชื่อเสียงต่อไป แต่กลุ่ม 20 นี้ดำเนินงานกันไปได้เพียง 10 ปีเท่านั้น ก็เป็นอันยุติ

เซเซชัน (Sezession เป็นภาษาเยอรมัน ภาษาอังกฤษว่า **secession** แปลว่า การถอนตัว)

คือกลุ่มศิลปินในประเทศเยอรมนีและออสเตรีย ผู้ถอนตัวออกจากสถาบันศิลปะของทางการเพื่อมาจัดงานแสดงที่จะสนับสนุนขบวนการศิลปะสมัยใหม่ต่างๆ (ซึ่งเป็นศิลปะอิมเพรสชันนิสต์แทบทั้งสิ้น) กลุ่มที่สำคัญๆ ก็มี กลุ่มมิวนิค (ค.ศ. 1892) กลุ่มเบอร์ลิน (ค.ศ. 1899) กลุ่มเวียนนา (ค.ศ. 1897) และแล้วต่อมาพวกศิลปินเอ็กซ์เพรสชันนิสต์ (Expressionists) ก็พากันถอนตัวออกไปจากกลุ่มเหล่านี้อีกต่อหนึ่ง

ดันเต้ (Dante Alighieri ค.ศ. 1265 – ค.ศ. 1321)

กวีชาวอิตาลี เกิดในเมืองฟลอเรนซ์ เป็นผู้แต่งบทกวีเป็นภาษาอิตาลีชื่อ “สุขนาฏกรรมประเสริฐ” (Divine Comedy) อันเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเดินทางของตัวท่านกวีตั้งแต่ตัวเองไปยังภพหน้า เริ่มต้นก็ต้องท่องไปในแดนนรกก่อน แล้วผ่านไปแดนสำนึกบาปจนบรรลุแดนสวรรค์ ทั้งเรื่องแบ่งออกเป็น 3 ตอนตามนี้ ดันเต้ มีเวอร์จิล (Vergil) เป็นผู้นำทางผ่านสองแดนแรกแล้วจึงได้เคียงคู่สุ์สวรรค์อันแสนสุขกับบียาทรिश (Beatrice) ซึ่งก็คือคนรักของดันเต้ ผู้บันดาลใจให้เขาสร้างบทกวีที่ยิ่งใหญ่ไว้เป็นอนุสรณ์แห่งตนเอง

บทประพันธ์เรื่องนี้มีลีลาซับซ้อน การให้จังหวะและการใช้คำนั้นทำให้เกิดทำนองเสนาะ แสดงให้เห็นการมองโลกในทรรศนะของคนสมัยกลาง ที่มีภาพจักรวาลอันยิ่งใหญ่อยู่ภายใต้กฎระเบียบบัญชาของพระเจ้า แนวเรื่องก็เป็นอุปมาอุปไมยคล้ายจะแนะนำให้เห็นว่า พระเจ้าเป็นเจ้าจะประทานพรแก่ผู้เดินทางแสวงบุญ และพรนั้นจะค่อยๆ เป็นจริงขึ้นทุกที ที่เขาก้าวต่อไปด้วยใจมั่นคง มีบทที่ว่าด้วยความผิดบาปทางโลกและการสำนึกตนล้างบาป ผู้ประพันธ์ได้ใช้จินตนาการสูงผูกเรื่องที่เต็มไปด้วยปรัชญาและสัญลักษณ์ซึ่งซับซ้อนขึ้นมา แม้กระนั้นทุกอย่างก็คล้องจองเหมาะเจาะกันอย่างดียิ่ง

ศิลปะกรรมในศตวรรษที่ 19 นั้น ได้ใช้กวีนิพนธ์เรื่องนี้เป็นที่ตั้งแห่งการแสดงออกซึ่งความดิ้นรนทุกข์ทรมานของมนุษย์กันไม่น้อย ดังเช่นในงานศิลปะโรแมนติก จิตรกรรมของ เดอลาครัวซ์ (Delacroix) ในภาพชื่อ “ดันเต้กับเวอร์จิลข้ามฝั่งน้ำไปเมืองนรก” (Dante and Vergil Crossing the Styx) และประติมากรรมของโรด็ง (Rodin) ชื่อ “ประตูนรก” (Gates of Hell) เป็นต้น